

Les dues ànimes del partit laborista mai moren

ROSA MASSAGUÉ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26 de setembre del 2010

Primer va ser el Nou Laborisme de Tony Blair i Gordon Brown contra el vell laborisme. Després va seguir la guerra entre les dues personalitats. ¿Continuarà ara la tendència fratricida, i mai més ben dit, en el si del socialisme britànic entre el nou líder, Ed Miliband, hereu d'aquell vell laborisme i excol·laborador de Brown, i el seu germà David, representant i exministre blairista? L'ajustadíssim resultat permet plantejar l'interrogant. Les cares tenses dels dos germans a l'anunciar-se el guanyador, també.

Una crida a la unitat per part de vencedor i derrotats és obligada en aquestes primeres hores, però seria suïcida per al laborisme que, una vegada apagats els focus de la conferència de Manchester, les dues ànimes laboristes s'embranquessin en una nova guerra interna.

El laborisme té davant seu una gran tasca, però el punt de partida per redreçar la seva credibilitat davant l'opinió pública i la capacitat de tornar a ocupar Downing Street és menys dolent del que sembla.

Si en l'àmbit intern el repte és el de la unitat, la política que ha de convertir-se en la màxima prioritat és l'econòmica i en particular les retallades de la despesa pública. La política oficial laborista és la de retallar-la fins a la meitat en quatre anys, d'una forma lenta i poc dramàtica.

Però aquesta política oficial està soscavada per les diferents opinions expressades al partit, algunes contraposades o molt distanciades de l'oficial. Un sondeig d'opinió publicat divendres donava un seriós senyal d'alarma al partit quan assegurava que el laborisme ha perdut la sintonia amb la societat.

Ed Miliband tindrà ocasió de presentar la seva política de despesa pública quan el 20 d'octubre respongui al Parlament al ministre del Tresor, George Osborne, que presentarà la revisió dels pressupostos. Serà el discurs que marcarà el seu lideratge, per bé o per mal.

A favor, Ed Miliband té el fet insòlit que el seu partit exerceix el monopoli de l'oposició i es tracta d'una oposició no menor que en les últimes eleccions va impedir que els conservadors tinguessin majoria per governar en solitari i va obligar a formar una aliança amb els liberaldemòcrates.

Però seria un error insistir en el que ha fet l'oposició laborista, que ha estat fustigar el partit de Nick Clegg. L'autèntic adversari dels laboristes són els conservadors per més que se sentin traïts pels qui consideren els seus aliats naturals.

Després de la victòria d'Ed Miliband, hem de desitjar que el seu germà David no es converteixi en un nou Denis Healey, el moderat excanceller laborista que el 1980 va perdre la carrera al lideratge davant l'esquerrà Michael Foot. Healey era en realitat el millor líder laborista que mai va ser.